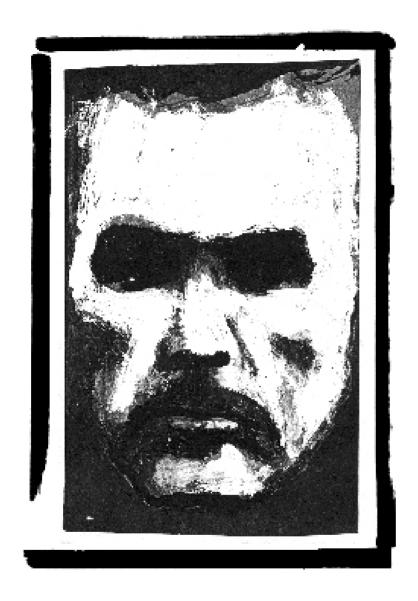
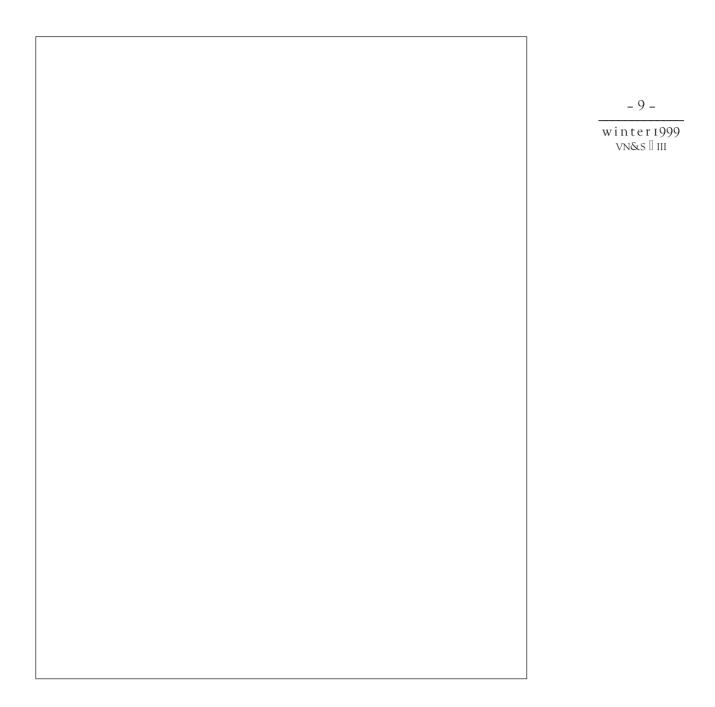
van nu & straks — III herfst / winter mcmxcix IEDERE ONDERTEKENAAR IS
DOOR ZIJN BIJDRAGE
DE VERTEGENWOORDIGER
VAN HET KUNSTENAARSCOLLECTIEF WAARTOE HIJ
MET DEZE BEHOORT;
ONZE EENDRACHTIGHEID IS
VERANTWOORDELIJK.

Colya | Verleden

herfst1999 VN&s 🛚 III

winter 1999 VN&S || III

De vijand verzwolgen in de Zege

krachtig, in een rustig vloeiende beweging

I.

E ONSTAAT SCHEURDE KAPOT. EN IK, IK WAS ZO MOE GEWEEST TOT VOOR EEN JAAR. Ia, toen bekroop mij de lust om eindelijk het eigenste rijk te ontdekken. Het zou mij verdoven, het zou mij doen overleven in een geëxalteerde dromerij over de eigen gansheid. Alle chaos zou ik – terecht – uitwieden & in de gedegenereerde wereld projecteren. De bedrukkende ruis van de omringende logge & weerbarstige materie zou ik nog enigszins opvoeren; 'k zou mijn engagement in mijn innerlijke keren, een voorrecht alleen maar voor hen die als wijzen het doel in hun tijd al hebben ingevuld. Of voor hen die de beweging zien ontsporen & ontaarden in een interne strijd om de macht. Dan is het tijd ondergronds te gaan: een emigratie naar het meest-eigen-zelf. De waakvlam wordt gekoesterd & de zuivere, authentieke begeestering wordt gevrijwaard van vreemde smetten & de bedrieglijke schijn van het zelfmedelijden. Zelfmedelijden namelijk dient louter gevallen engelen, het tracht hen een bedrieglijke & schijnheilige eerbaarheid te doen herwinnen. Zelfmedelijden is een schuldbekentenis & schuld maakt eerbaar... Kan men hoegenaamd nog meer afglijden? Afvalligen behartigen hun eigen rehabilitatie & geloven in geen verheven doelen meer die buiten zichzelf liggen. Als geknakt riet worden zij dan te pas & te onpas voor de massa's opgevoerd om publiekelijk afstand te nemen van zogenaamde fouten die werden begaan. Voor ons, de verharden, is dat geen boetedoening, maar heet zoiets verraad. Verraad aan de Traditie,

herfst 1999

aan de verfijning van de emotie die wij nastreven, aan de zijnsratio die zo hoog mogelijk zijn moet & die de verwardheid over de eigen loyaliteit niet duldt! Een samenleving, laat staan een volksgemeenschap, zou zulke verraders nooit een tweede kans geven...

Ik vergiste mij niet, ik – gelukkig – ontliep de verleiding. Tot voor kort stond ik overal waar de strijd moest gevoerd worden. Aanwezig zijn & moreel excelleren. Vreugde over de oprechte belangstelling vanwege steeds meer volksgenoten. Geweldloos afweren van onbegrip & ook agressie. Overtuigen van de onverschilligen & onmondig maken van de vijand. De kracht van de eigen argumenten ervaren in de confrontatie met de drogredeneringen van de tegenstander. De tinteling in de lucht & de affectieve boventoon bij elke handeling die nieuwe medestanders wint in een groots kosmisch gevecht waarin wij allengs - voorlopig althans - aan de winnende hand zijn. Een machtig gevoel, sociale synergie, geschaard rond een metafysische Koning: het geestelijke principe. Der König im Schlachtfeld. De Koning die zich tussen het sterfelijke begeeft: bij het herstichten van orde vaak een onvermijdelijk offer. Een eindspel waarin de tegenstander het vanuit de eigen dogmatische verblinding alsnog hard om hard wil spelen. Toegeven aan verandering is immer het betreden van een hellend vlak, waarop reorganisatie & ontstijging van wanorde steeds veeleisender worden naar materiële middelen & wilsoverschotten. De materie die wordt gebruikt om de wanorde – net aan de inerte stoffelijkheid ontsproten – te bedwingen, bevat in zich de kiem voor steeds meer desastreuze ontsporingen in de toekomst.

II.

De onstaat crepeerde in een schriel gegil. Hees, als was het Beest in zijn zelfgenoegzame chagrijn ook de angst verleerd. De atrofie van elke emotie was al langer een feit: wijzen, nijveraars, zelfredzame ondernemers, academici & hun pupillen, klerken, ja zelfs de kinderen, de bloem der natie, zij waren al decennia overgeleverd aan een verscheurend cynisme. Cynisme als een alles overschallende grondhouding in de omgang met soortgenoten, maar ook met het goddelijke. Niets was meer tremendum

noch fascinosum & de andere, ja, dat was de beul of zelfs de hel. Onze voltrokken nederlaag stelde het gezag ter discussie, alsook de schoon-menselijkheid als nastrevenswaardig ideaal in de cultus van de eigen talenten & de uitdieping van de ontmoetingen met de wereld & in het bijzonder de wezens die haar bevolken. Van deze dwaling genas men niet. Of men wilde het niet. Of men kon het niet meer willen.

Wellicht hebben wij schuld aan de afwijzing door de jongste generaties van orde & dienstbaarheid? Waarom gaven wij namelijk niet op toen de worsteling in feite al verloren was? Wij hadden gemene zaak kunnen maken met de vijand & daarna onze morele uitmuntendheid verder kunnen ontwikkelen. Later hadden wij dan met hernieuwd succes de strijd hervat. De verklaring voor de totale catastrofe, de godendeemstering, is tweeledig: verraad & verdringing. Enerzijds was de beweging ontspoord. Zij bekende zich tot de onmiddellijke gratificatie door verworven macht & tot de esthetisering van het geweld. Vele idealisten van het eerste uur keerden niet in zichzelf, nee, zij verdrongen het bedrog & ontvloden de macht om zich tot het geweld te bekennen. De macht ging aan zichzelf ten onder, maar liet ons eerst in groten getale sneuvelen op verscheidene fronten. Hadden wij niet de beste wapens? Hadden wij niet de beste tactiek om de vijand gebeurlijk tot capitulatie te dwingen? Ah, de stratocratie: een uitvinding ons terecht toegeschreven... Misschien had ook ik mij laten inpalmen door de roep om de eindafrekening aan te bieden met de wapens in de hand. Zo had elk van ons de bevochten vrijheid in alle heerlijkheid mogen smaken, nog tijdens de hem toegemeten jaren. Het mocht niet zijn. Toen niet. "Gemene zaak met de vijand..." Was dat ook al geen toegift die de helden in hun zegeroes godslasterlijk toescheen?

Anderzijds vergaten de soldaten & hun bevelhebbers al te licht de kiemen van de catastrofe die zich dreigde af te tekenen zo het primaat van de macht niet wou wijken voor het primaat van de idee. Steeds werd uitgelegd dat de cultus van de macht tot de idee behoorde. Wat ook zo is, maar niet onvoorwaardelijk. De vijand herkende in ons het ware gelaat van de Zonnekrachten waarvoor hij al geruime tijd op zijn hoede was. Vroeg of laat moest de tegenbeweging, de contrarevolutie, zich organiseren om de strijd opnieuw aan te gaan. De vijand was bereid niets onverlet te laten om deze opstand meedogenloos de kop in te drukken. Onze vroege overwinningen waren weergaloos. Zij

herfst 1999 VN&s 🛚 III die de stap naar de legers hadden gezet om aan de eerste tekenen van ideële ontsporing te ontkomen, vergaten hun voorbehoud & zetten zich vol vuur in. De eindoverwinning leek binnen handbereik... Ja, mannen van staal waren zij allen, maar ziende blind voor de dolkstoot in de rug door de leiders. De leiders offerden de magie op aan een grisaille van compromissen.

III.

W^{IJ} werken in de vormen van onze tijd: democraten, maar met een radicaal programma om de orde te herstellen. De suggestieve krachten die zich in ons arsenaal bevinden zijn hertaald naar de jongste decennia; zelden werden zulke originele, frisse & appellerende geluiden gehoord, dat de begeestering van het volk blijft groeien. Doorslaggevende argumenten die in een kalm gesprek kunnen worden aangebracht behalen afdoende effect. Zij vervluchtigen de onvruchtbare uitwasemingen van verzuurde misleiders. Zulke therapie valt eenvoudig te vergelijken met het neerhalen van stoffig spinrag voor de ogen & in de gedachten van arme bange burgers, afgeschreven automaten gelijk. Zij worden niet doorwond van haat voor een lawaaierige buur of een asociale vreemde, maar van fantoompijn om de hen ontstolen vrijheid wat fout is ook als zodanig te mogen benoemen. Ze voelen de dreiging van nog meer betutteling & willen de toename van onvrijheid bekampen. Steun hiertoe is in onze middens ruim voorhanden. Bij ons wordt nog de authentieke gloed ervaren die niet het koude hier-&nu accentueert, maar herinnert aan met alle zintuigen doorvoeld gemeenschapsleven, wars van intellectuele beuzelarijen, maar met een respect voor elkanders talenten. Daar komt geen naijver bij te pas. Er was eertijds ook het bewustzijn dat het goede leven vernietigd zou worden door het uitvlakken van verschillen, dus gebeurde dat niet. Ja, het paradoxale inzicht leefde toen dat warmte & solidariteit maar konden leven zo verschillen gecultiveerd werden. De moderniteit-op-drift ontkent de eeuwige waarheid van dit besef & roept zo haar eigen ondergang onvermijdelijk over zich af.

En zie, de overwinning werd ons deel. De onstaat barstte. Ik begrijp nu hoe de kar-

mische zaden werken in de geschiedenis van de volkeren. Reeds lang geleden vertrokken bij ons de narcisten & de nostalgici. Zij wensten de Tijdswende niet af te wachten door te werken in de vormen van onze tijd. Zij wilden haar hier-&-nu afdwingen onder de vormen van een verstreken tijdperk. Het tijdperk waarin we slechts op het nippertje verloren, maar waarvan de vormen nu nog te hanteren zelfvernietiging uitlokt. Terwiil wij door onze overtuigingskracht & bij-de-tijd-zijn stap voor stap het einddoel – de Tijdswende – naderden, lukte het de afvalligen niet steun te winnen voor hun benadering van de strijd. Zij verfoeiden ons om onze gematigdheid & benijdden ons om ons toenemend succes. Waar uniformen & laarzen de straten domineerden, keerde men zich af. Waar onze vlaggen zich ontvouwden, de trommen sloegen & de fluiten gingen, daar liep het volk te hoop. De pijnlijke verblinding & de zelfzuchtige wens zelf de zege af te dwingen, deed de afvalligen tot slot naar het geweld grijpen. Zij verkochten het geloof aan de materie. Dat zij daartoe uitwisselbaar werden met misdadigers van gemeen recht & zelfs onderwereldfiguren in hun rangen opnamen scheen hen niet te hinderen. Zodoende traden zij feitelijk zelf toe tot de wanorde die zij nochtans plachten te bestrijden. De afvalligen ontvoerden & vermoordden talrijke feitelijke kopstukken van het regime & hun stromannen. Het staatsbestel werd afgeperst. Waar wij vreesden voor een uithalen van de onstaat naar de ganse beweging, gebeurde dit niet. Het regime trachtte genadeloos repressief tegen de afvalligen op te treden, maar slaagde er niet in de terroristische oppositie met wortel & tak uit te roeien. De draaikolk van de totale desintegratie zoog alle geledingen van het bestel in versneld tempo naar zich toe. Een ondoordringbare laag van brutaliteit scheidde de tegenpartijen. Wij bleven buiten schot. Onze eigen besluiteloosheid zou ons tegenwerken, zo dachten wij. Snel moest er tot de daad overgegaan worden! Echter, vervreemd was de beweging van gewelddadige staathuishouding. Toch was het net dat, wat het verschil maakte...

Ja, veranderen is wezenlijk fout. Verandering mag alleen degeneratie doen opgaan in een hernieuwde opwaartse stroom, mag enkel verwording sublimeren: orde her-scheppen uit wanorde, uit entropie. De neiging te veranderen om te overhaasten wat als rijpe vrucht ons rechtmatig dus logisch dus noodzakelijk toekomt kan ongemeen veel schade aanrichten. Het kan zelfs het succes afwenden. Dat ondervonden de afvalligen, die de

- 18 -

herfst 1999 VN&s 🛚 III IV.

Zo, de beweging & haar leiders waren verwonderd dat zij niet betrokken werden Zin de catastrofe! Toch, al snel daagde het inzicht dat wij met de afvalligen geen enkele verwantschap meer hadden. Ons optreden had ons veranderd, ook wezenlijk. De verandering was door ons aanvankelijk niet gewild, maar we moesten wel. Niet om de buitenwacht, maar om onszelf. En we namen er vrede mee, we integreerden de verandering. Wij waren onherkenbaar voor bevooroordeelde waarnemers. Waren zij dat, werd er gedacht, die net niet het pleit in hun voordeel beslechtten in het meest recente grote treffen & gehaat dienen te worden om hun gruwzame methoden? Wat zijn zij anders geworden! Niet louter naar omstandigheden, maar evengoed wezenlijk! En in de afvalligen herkenden zij niet meer dan een wreedaardige roversbende, die eeuwige trouw leek gezworen te hebben aan materiële verrijking & demagogische & bijgelovige stemmingmakerij.

Het was halverwege het najaar dat wij namen wat ons toekwam: de posities in de samenleving om de wanorde te herscheppen in een orde. De natuur betreurde met haar afsterven de verloren tijd. De wende die zolang op zich had laten wachten. De stijl & de grootsheid, de aristocratie, die van ons werd verwacht, maar ons in velerlei opzicht ontbrak: te lang in de catacomben verwijld, teveel pek & veren gekend, aanvankelijk zoveel "slechte heren" die ons voor de karos van de eigen ambitie spanden. Zo men wil "grepen wij de macht." Als bevrijders werden wij binnengehaald. Aanvankelijk nog wat beduusd over de soepele overgave van wat tot voor kort nog als bastions van het regime bekend stonden, groeide allengs ons zelfvertrouwen. En overal waar we kwamen, maakten wij alles nieuw & gezond. Wij brachten recht, orde & transparantie.

En jaar later willen we uitgebreid de overwinning vieren. Onze taak lijkt nog maar net aangevat. Pas nu wordt ons de volle omvang duidelijk van wat te realiseren staat... Het morele dal is zeer diep geweest. De constructie van een nieuwe wereld van betekenissen waarmee de band tussen verleden & toekomst weer binnen de belevingshorizon komt van onze mensen is uiterst complex, maar met een ongeziene hardnekkigheid zullen wij ook deze opdracht tot een goed einde brengen. De ultieme uitdaging is het wegnemen van de verstoring in de conditio humanis van de Europese volkeren, niet slechts van de eigen natie-in-wording: de voortbrengende relatie, de synergie, herstellen met de geestelijke ruimte van het Avondland & de schepping. De betekenis van het bestaan moet op zo min mogelijk materie & zo veel mogelijk Zijn worden teruggevoerd. Op bezieling of op Wil, anders uitgedrukt.

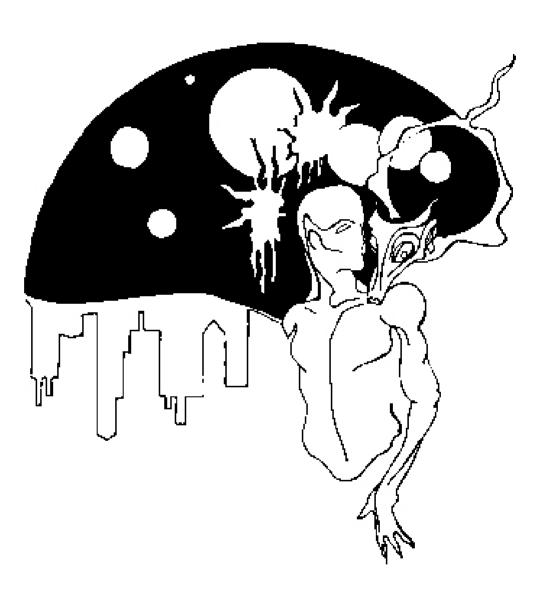
Zo weerstanden breken, wordt men met de scherpe kanten spoedig in de rug overvallen. Zo men de weerstanden kan doen wegsmelten, is de Tijdswende met vrucht afgedwongen. De overwinning werd ons deel door liefde. Liefde voor de bezieling van al het leven in al zijn kwantitatieve & kwalitatieve verscheidenheid. Het veranderde eerst onszelf, bevrijdde ons van de oude demonen. Pas dan brak de lente door in de ziel van het volk & werd ons de vrijheid van optreden gegund. Het moet nog zomer worden, niettemin. Uit een grauwe maatschappij van individuen wordt een gulden gemeenschap van volkeren.

14 september 1999

THUYSWAERDT CROMHOORN

gesmeed.

herfst1999 VN&s 🛚 III

Colya | het Verraad

Schepping der

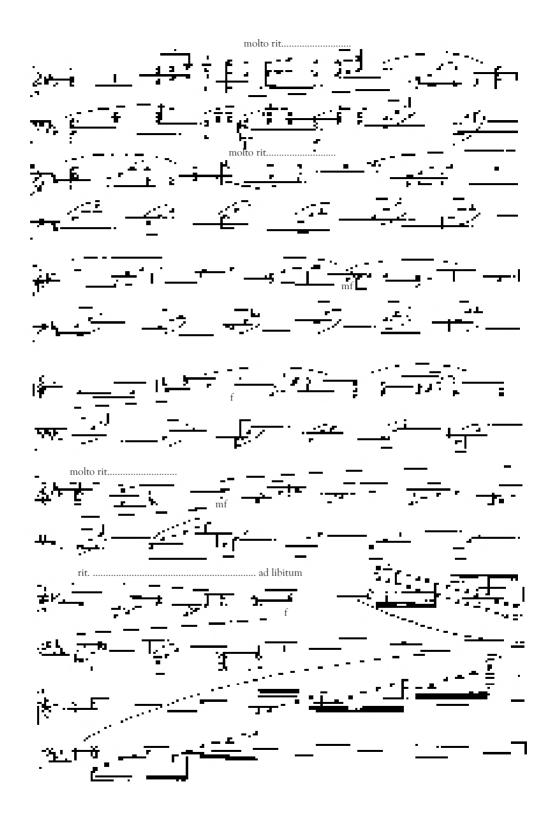
winter 1999 VN&s 🛚 III

Nur als ästhetisches Phänomen ist das Dasein der Welt gerechtfertigt. – F. W. Nietzsche

Landquist

herfst 1999

Schepping der heroïsche Kunsten

herfst 1999 VN&s 🛚 III

SAVONAROLA! — DE NAAM KLINKT RAUW &

rollend, gedachtenis aan zedestrengheid & meedogenloze rechtspraak. Woord van vastberaden fierheid, onkreukbaar offer! Savonarola!

Savonarola! De naam klonk hoogop tegen de muren van San Marco, de kloosterstenen kaatsten hem af & binnenin het dormitorium rolde hij met gonzend doffe weerklank als een drammend monotone mantra. De slaapzaal geurde verlaten; in hun cellen baden de monniken om Gods genâ, de kruiselieveheren weenden bloed op de muren. Achteraan de laatste kamer, kraakten in 't alkoof de wiegelende voeten van de klooster-overste, stadhouder Christi over 't boetedoende nieuwe Sodom:

'Waarom, Heer, hebt-Gij mij verlaten?' Biddend beet de broeder in zijn opgevouw-en handen, stevig op elkaar geklemd. 'Hoor Uw dienaar & erbarm U; waar heb ik gezondigd? Waar heb ik gezondigd in welke mijne vergissing? Ik heb me door U laten leiden, hoe kan het dan dat ik mij nu misleid zie? Heer, ben ik dan maar Uw hond, diens trouw Ge miskent, dien Ge verjaagt nu Ge hem niet meer wenst te gebruiken? Zie Uw werktuig, de U vrome toegewijdheid! O Heer, genade! Ik ben hoogmoedig geweest... Uw Genade heeft mij hoogmoedig gemaakt: Ge hebt mij tot werktuig gemaakt van Uwe werken, & hebt mij in dien dienst geadeld met een eer van hoger moed.'

De klachten van de predikheer verwarden zich in de herhaling van zijn gejammer; hij putte uit zijn belezenheid de woorden die zijn onzalige beproeving moesten uitdrukken, maar hem te bot vertelden, machteloos de concreetheid van zijn koortsige verlatenheid uitten. Het zelfverwijt was hem de beproeving, het was zwakte. Hij verweet

zich de zondigheid in woord als de verzaking aan Gods wil, in gedachten als de zelfbegoocheling zich onterecht een Heer te hebben aangesteld. Hij had zich vol vetrouwen voor de vuurproef aangeboden, hij had zijn profane belagers voor eens & goed willen neerslaan met een teken van Zijn Heer in zich te incarneren. Tot vlak voor het gericht, had hij vol geloof zijn hoop in de Heer gesteld dat hij kolkte van genoegen... 'O God! vergeef me het genoegen! Ik vertrouwde niet op U, ik vertrouwde op de glorie die ik van U trachtte af te dwingen...'

Toen het schavot gereed stond, had hij er hovaardig om gegrimast & zijn gebeden opgezegd. En in zijn verdwazing, was hij zo ver gegaan God te beproeven dat hij Hem een teken had gevraagd van Zijn zegen, een tastbare zekerheid. En God had hem het teken geweigerd. De verwatenheid van de monnik kromp ineen, scheuten van adrenaline joegen door zijn borst bij het zicht der beulen, die de brandstapel testten. Hij was gevlucht. Heimelijk had hij als een stiekemaard zich terug naar het klooster gehaast & er zich verstopt, verschanst met de volgelingen die hem trouw bleven daar zij de ogen nog niet geopend waren voor de verblindheid die hemzelf met schellen afviel & confronteerde met de scherpe klaarte der ongezegende werkelijkheid.

De bezinning stoof door zijn kop, hoe hij de bloei van zijn leven had gewijd aan de boeteprediking, hoe hij een ganse staat had bevochten om haar zedenverwildering, & haar gered had. Hoe hij de kunst van haar idolatrie had bevrijd & vele kunstenaars in dienst van de Heer had gesteld. Hoe hij de antieke aberraties van de neoplatoonse school had uitgeroeid, & het verzaken aan het christendom had gewroken. En hoe hij in dit alles zich had opgeworpen als de grote Beschermer van het Ware Geloof. Hij had zijn orde tot een krachtig wapen in Gods hand gesmeed, ze terug gebracht tot het doel van haar ontstaan. De monnik had de theocratie uitgeroepen, Christus gekroond. Hij had het convent de laatste jaren uitgebouwd tot een machtige kazerne voor Gods troepen. Nu was het een burcht die hem het vege lijf moest redden; ontdaan van alle heiligheid, restte het thans slechts het sober tirannenpaleis dat het steeds was geweest.

Heden was de hoogmoed van zeker zijn ten val gekomen. Hij erkende in de beproeving dat het redden van zijn persoon niet mogelijk mocht zijn: te zeer is de persoon aan de stof gebonden, is het de inperking van het geestelijke, dat immers in éen individu zich

herfst 1999

niet verenigd kan zien. Aldus ontstijgt het inzicht aan de materialiteit van het Christendom; waar de zekerheid van de verlossing teloorgaat, vedwijnt de materiële borg. Men is verplicht te vertrouwen op louter geestelijke kracht. Geheel de waarheid, & alléen de waarheid, de waarheid van zijn prediking & de idealen die hij zijn leven & bezieling had geschonken, geen Tussenkomst die voor hem de kooltjes uit het vuur zou halen...

Hij was werktuig geweest van de God dien hij zich indacht, had zich trouw gewijd aan diens voorschriften, & werd door Hem verraden. Nu echter zou hij trouw blijven aan die zelfde voorschriften met dewelke hij zich zo verbonden had, dat ze absoluut geworden waren, los van de materialistische god, die ze kracht moest bijzetten voor het gemeen der slavenkasten. Hij zou ontstijgen in Gods gebod, God zelf, waarin zich nu een zuiverder, goddelijker God ging openbaren: het Geestelijk Beginsel.

De boeteprediker voelde zijn ademhaling snel & ritmisch op & neer gaan als om een aanloop te nemen voor éen grote inhalering. De klaarheid van zijn inzicht bonsde door zijn lijf. Hij moest zich offeren, de marteldood sterven voor het Geestelijk Princiep, &, als Christus, níet gered worden. In deze martelaarschap zou hij opnieuw als alle martelaren tevoren & allen die daarna zullen komen, het Christendom bevrijden van zijn massaliteit, de greep van het proletarisme waarin het gevangen zat, & het terugbrengen tot zijn geestelijke beginselen: zelfgave, offerbereidheid, de ontstijging aan het aardse, de verzaking aan de stof.

Redenerend met zichzelf zag hij hoe zelf te zijn besmet door wat hij had bekampt: het zuiver idealisme der Platoonse school. Hij, inquisiteur, bevroedde de ketterij waaraan hij zich overgaf: de adeldom der geestelijke elite. De verzaking aan het massaal-katholicisme, de sublimering van de volledige eenheid met de Geest. Neoplatoons, ja, maar in Christus Jesus! Plato te bekeren & de Heiland te verlossen! Opdat Hij, eens gered van de stof, worde gekroond tot de Geestelijke Koning.

Middelerwijl kwam de trouwste confrater van de dominicaan het dormitorium binnen getreden & inniger dan ooit tevoren klonk onderdrukt in hem een spijtig 'Wees gegroet

Maria' naar de Boodschap Onzer Lieve Vrouw. Zijn stappen galmden door de kloostergang & attendeerden de boeteling terug op de zeer onmiddellijke werkelijkheid van de roerige scandeerders buiten. Maar hij was zeer rustig nu geworden.

'Broeder, onze mensen houden niet lang meer stand. Dra zal de poort het begeven. Ik kom uw zegen vragen & wil u tot steun zijn: kunnen wij elkander de absolutie niet geven?' De tranen verstropten de keel van de confrater, maar hij onderdrukte ze. 'Waarom zijt ge niet gevlucht toen het nog kon?'

De kloosteroverste glimlachte troebel, maar zei niets. Hij gaf zijn vriend een kruisje op het voorhoofd & kuste zijn handen.

'Girolamo, laat ons hier samen sterven, laten we elkander van het leven benemen: de eeuwigheid is ons reeds door de Opperste Richter ontnomen, wij hebben de doodzonde niet meer te vrezen.'

'Neen, broeder: gij zult niet vluchten, wij vluchten niet om het korstondige van de stoffelijke vrees. Wij blijven onze eer getrouw. Geen gerecht, geen Oordeel zal ons doen bepalen, maar de erecode die wij onszelf zwoeren. Onze martelaarschap zal het meest zuivere offer zijn, het is immers de overgave, de eervolle zelfvernietiging in het aanschijn der verdoemenis. Ons wacht geen eeuwige gelukzaligheid, wier verwachting ons de pijn doet lijden: maar onze confrontatie met de eeuwige duisternis dragen wij met opgeheven hoofd ten teken van aanwezigheid des geestes in de figuratie van de stof.'

Zij zwegen even. Het wezen van de boeteprediker was van een ongeroerde duidelijkheid. De rust van zijn ademhaling verstoffelijkte als een icoon de geestelijke standvastigheid van zijn Lot.

Van buiten walmde langs het venster het stoffig gejoel op van de uitzinnige menigte. Dompers & schabouwen drongen tegen elkaar aan, schraperige woekeraars met van bitterheid vertrokken gezichten. Overal de gezichten der domme volksmenigte die geil was van het sadistische schouwspel waarom het riep. Het bonken tegen de kloosterpoort hield op, het rumoer verstomde. Onder het dof rumoer van een zwijgzame massa klonk de verbeten-schorre stem van éen der woesten, de deken der handelsgilden, geflankeerd door een franciscaan: 'Savonarola!'

- 28 -

herfst1999 VN&s 🛚 III Langzaam opent zich de poort & treedt de broeder naar voren, twee medebroeders-vrienden acolytisch aan zijn zij. De plebs is woest & schuimbekt stil, de devoten jammeren, maar de geestesadel der broeders blijft onverschrokken. Hij presenteert de voorzitter van het parlement zijne handen, verheft zijn aangezicht ten hemel: 'Heer van Licht, Bezieler, Geest — Christe, ik omarm U!'

LODEWIJK MEYDELRANCQ

Gij eenzaat

Gij eenzaat die daar stille staat En uwe ogen moe glijden laat Langs het ledige land waar gij Kwaamt staan na lang & heel alleen Te gaan door opgekropt geween:

In diep-doorzonken onrust haakt Zo roerloos in dat peinzend staan Een pijn die nog kan vloeken om Lusteloos nimmer meer te gaan En voor altijd uw stappen staakt.

Thans wil ik slechts uw eenzaamheid Met u delen, erbij naast u Te staan, úw hand te nemen, & Met, altoos in u, daarheen voort Te gaan, waar ik ooit ook zo stond.

LOD. MEYDELRANCQ

herfst1999 VN&s 🛚 III

Dichter

Toen voor die zeldzame keer keek ik omoog En zag ik beneden, toen gij een verbloemde Lelie op zonbeschenen wateren waart In mijn woorden rond & elke druppel Verzwaart uw lot dat ik diep In bodemloze stille vijvers vond,

Die zich niet bevliegen noch de vogels drijven.

Maar steeds dichter weet ik U nu Glijden vanuit de opperste vlakte Met de slingers die wegels in de berg Naar beneden slijten aan de nacht

En 't getwinkel dat alleen daar niet Vervaagt zoals door het gerimpel Waaronder gij nu zo wel vaart Naar de laatste oorden van mijn werk Die zich uiterst verwoorde: wat Zijt ge lang eeuwig onderweg weg Maar nooit alleen gebleven, nu Doder dan de diepste hoogte Van mijn leven. herfst 1999 VN&s 🛚 III

De verbanning van Cicero

Die bonte spechten Lachen over, kruipend, sluipend, Beek door zand, kamperfoelie rond berk, Verweven tot schouwspel; de vlechten Van het leven & diens zoete Rode wijn van bodem, bast & gloren.

Maar ik ben wakker, daar Zo dicht, zo ver van elkaar; Er is geen oorlog, noch een vrede; Ik weet waar gij zijt, nu, vandaag, Diepste treurte, die zonder reden.

Stap bij stap gekozen kiel in vrijheid: Naar een land ander dan het mijn gewild Weg van elk bewijs van liefde, de haat in elke strijd Dat die binnenste stem, van keuze, verstilt

Bij het edel besef dat die bonte spechten Lachen over, kruipend, sluipend, Beek door zand, kamperfoelie rond berk, Verweven tot schouwspel; de vlechten Van het leven & diens zoete Rode wijn van bodem, bast & gloren:

Steeds iets nieuws, nooit iets verloren: Golfslag vanbinnen kan niet boeten Niet welke verandering treft, duidt het slechte, Alleen, hoe zeer blijf ik, voor mijzelf, sterk, Beek door zand, kamperfoelie rond berk.

winter 1999

NDERDOOR & TUSSEN DE HAGEL VAN STEMMEN SMIJT HIJ DE ECHO VAN ZIJN STAPPEN. Lange jas aan in de hal in de kille nacht. Onderweg naar huis, thuis jas in de hoek & daar te rust. Zijn blik meet de zwarte lak; vraag & aanbod; het perpetuum mobile der creativiteit. Enkel zichzelve gehoorzaamt hij nochtans & hij zet zich zodoende aan de eerste tonen die zich door het open raam vermengen met de nachtelijke kolk van lantaarns op het rode buurhuis. Daar & elders horen ze & plooien ze terug in het leven van de voorbijganger.

De piano verwringt zijn gestalte, de poten worden poten & de vleugels slaan zich uit. Een afzichtelijk creatuur van scherp zwart mengt zich uit de toonaarden & worstelt zich rond de troon van de speler, wiens ogen gesloten blijven leiden over de nog immer intacte toetsen. Zwaarwichtig bespeelt hij & met elke aanslag een priem doorheen het hart. Het beest krijst & grijpt over de toppen & dalen, de golven van wee & moed, alwaar het zich teneinde geeft in largo vleugelslag & beide voert over deze witte stranden met brekers van zwart.

Onderwijl beleeft de mantel & zijn hoeken roeren zichzelve, stil & traag eerst als een gevallen & vergeten blad. Dat zich willekeurig waait om & om & ongemerkt maar gemeenlijk tot onrust spoort. En de mantel verheft zich & duistere handen zetten de kraag & zwarte wenkbrauwen fronsen & de ongeziene mond grijnst. Tot later.

Want de wandelaar arriveert. Zijn gelaat betast in het oproer van lantaarns boven een

Vrient

kordate pas, waarin hij zijn gepeins volgt, alle richtingen in & terug. Want zopas zag hij, haar.

- 34 -

herfst 1999

Haar gelaat in elk ander, zelfs de stenen rij langszij, haar zachte lach & fluister lijkt te kaatsen & te spiegelen, dieper dan zij zelf vermag. Hij ziet niet de devote heiligennis of de strakke bogen & het ronde dakraam van de nieuwe kunst aan het andere hoekhuis. Hij hoort alleen. Wat hem onbestemd is & bekoort als het onbereikte. De akkoorden die hij nu opneemt & verweesd toehoort in de maanloze nacht.

Onverwacht, doch niet geheel vinden zijn ogen de mantel. Naast de dorpel van een roodgekalkt huis. Hij weet zijn leven in deze momenten besloten. Het enige verweer is zijn blik waarin de mantel versteent langs de gevel, & zijn versnellende gang wanneer hij hem passeert. Alles blijft ongeroerd & zelfs het gekraak van zijn stappen wordt opgezogen in het vacuüm van angst. Want hoe verder weg de straat hem voert, des te klemmender voelt hij de mantel ginder achter in zijn hart. Weerhaken van een ongegoten ketting scheuren zijn dode mondhoeken, & zijn benen versmelten met de kasseien. Met de maan in zijn rug valt hij langzaam, & denkt ten laatste voor wie heb ik geleefd.

JOHAN VRIENT

het laatste doek

stilaan denkt de man aan stilstaan in de tijd zonlucht boven bergen wordt zijn heuvelvlucht

maar ook daar krijsen kraaien van onrust zijn zweetdoek van verzuchting naar wat evenwicht stuk

het licht van de maan kleurt zijn vel o – lijfgroen als de velden van zijn jeugd & zwijgt

Ivo A. Dekoning

herfst 1999 VN&s 🛚 III

> Van gene zijde gonst een galmend trillen, Daaruit ontluikt een hoofd dat toe komt horen; Een vers geluid treedt plotseling te voren...

Heeft mijnen mond dien weerklank doen verstillen?

De borst gewaart hij door zijn ad'ren drillen En schiet aldaar de grond voor hogen toren, Alwaar voorheen, in onbestaan verloren, Er nog geen mogen was, zo ook geen willen.

Omzichtig hijst hij zich op beide benen Dan, wankelt even heenendweer; bedeesd Blikt hij weetgaarn mij aan & zelfbewust:

'Te talen u was plicht & drift in enen Uit geestesslag op rots ontvonkte uw vlees, Kom keer & zing het lied des scheppers lust!'

CHR. MOONEN

winter 1999

I. Het Portret

SEN DER SCHICHTEN HAD DE AFGELEGEN WOONST UITVERKOREN WAARIN DE LATE twintiger Antoon zich haast verslikte in het geslurp van zijn grog, ontheemd door het geweld waarmee de natuurlijke stroomstoot de gloeilampen in zijn bureau had uitgedoofd. Gedurende een aanzienlijke spanne tijds bleef hij in de clubzetel verwijlen & constateerde dat de reflexie van de maan een voldoende mate aan licht gloorde om de verschillende meubels van mekaar te onderscheiden zodat hij er met zijn nachtoog tussendoor schuifelen kon. De staande klok tampte onverstoorbaar voort, zonder het uur aan te geven. Rondtastend begaf hij zich naar een lade waarin hij steeds enkele kaarsen voorradig hield voor omstandigheden als deze. Nadat hij er drie had ontstoken, schroefde hij ze in een kandelaber & hield die voor zich uit als een toorts om aldus door de vertrekken te dwalen als was hij beland in een godverlaten catacombe. Onverklaarbaar hoe de gebruikelijke vertrouwdheid van ieder détail was opgegaan in het apathische nachtdonkerte & 't scheen hem alsof hij ronddoolde in een huis waarvan de eigenaar onlangs gestorven was. En de wassende huivering die gepaard ging met deze gedachte, prikkelde zijn zin voor het excentrieke. Het had inderdaad iets spookachtigs: de donder kletterde lijk cyclopenkettingen neer op de aardkorst & de bliksem deed het interieur onregelmatig opflakkeren. De toorts gleed voorbij de behangen wanden die door het schijnsel schenen te ademen, & de toorts gleed & gleed haastiger tot – twee

herfst 1999 VN&s 🛚 III

strak-vermanende ogen eensklaps op hem neerzagen. Van 't verschieten ontglipte de kaarsenhouder zijn vingers & het licht crepeerde meteen op het marmer. De oplichting van het tableau was simultaan vergezeld gegaan met een weerlicht die opnieuw rond het huis was gevlucht. Schichtig schoot een hand naar éen der smorende kaarsen & eenmaal gevonden speurde hij naar lucifers in zijn gilet om ze weerom te doen lichten. Eens de verse vlam de verkoolde lont omgaf, onderzocht hij het portret dat hemzelf voorstelde op adolescentenleeftijd. Hoe had hij dit icoon ooit kunnen verwaarlozen; de blik waarmee de geportretteerde neerpriemde, volgoten zijn gemoed met een grauw berouw, hetgeen hem verwarde. Hij was met recht fier geweest toen de kunstenares het had voltooid & eerstdaags daarna hadden zij beiden de hemelse zegen afgedwongen om hun wereldse bond. Uren lang had hij zich bij het poseren roerloos geconcentreerd op een fotografie van de kunstenares op priljeugdige leeftijd, onderwijl rokend van de zelfgedraaide sigarettes die de meid hem aanbood. Hij kon het zich nog zeer wel voor zijn geest ontbieden: de korte klaprozenjurk die los om het bloesemend-poezelige lijfje golfde & de stralende glimlach, beklemtoond door een Nimbi die lijk een diadeem van zomerstralen haar opalen hoofd omgloorde. 't Was toen dat hij ervan overtuigd was geraakt dat het mede dank zij een foto was dat ge kont merken of er een nobele ziel in 't lichaam zat verkerkerd. Ja, hij was er met recht fier op, omdat de artieste met behulp van het pastelkrijt de edelstenen, opgeborgen in zijn innigste zieleschachten, had weten op te delven, het had hem ontroerd: zoals hij daar stond afgebeeld, smalend neerkijkende als werd geen toeschouwende ziel waardig bevonden, zelfs hijzelf niet, om de blik te laten rusten op zoveel grootsheid dat spontaan tot schroom dwong. Zijn weelderige haardos door een minitieus uitgebalanceerde zijmeet gescheiden, het brede voorhoofd, enkel doorgroefd met een vertikale denkstreep ter hoogte van een paar kaarsrechte brauwen, als werd daardoor een organisch kruis gevormd, met onder de twee horizontale balken die fascinerende aquamarijnen pijlen die ieders iris vermochten te doorklieven. En de aanblik van dit wonderbaarlijk hoofd werd voorts gescherpt door een licht vooruitwijzende neus alsmede door de streng op elkaar rustende, beschaduwde lippen, voor de eeuwigheid verzegeld als waren ze resoluut het raadsel dat in het portret mysterieus oplichtte nimmer aan een ruchtbaarheid te bezondigen. Het aristocratische

gelaat werd geschraagd door een parmantig-elegante hals waarvan de naaktheid verdween in de opgesteven boorden van een hemd, engelachtig wit, een gloedrode das daarrond geknoopt in brede knoop. En achter het schijnsel der kaarsen scheen 't schier of deze vlijmende blik van het hoofd zijn wazige achtergrond scheen te ontknevelen & op hem nederdonderden. Antoon knipperde met zijn oogleden, een onrustbarend voorgevoel nestelde zich in zijn wezen & de cadans van zijn hart pulseerde ontembaar in zijn aderen. Het was te laat, zijn gemoed moest op dit ongure tijdstip overgevoelig zijn geraakt voor een perceptievertekening, maar toch, hij had welhaast zijn grog ongeroerd gelaten, zijn bewustzijn scheen nog lang niet vermoeid. Nog eenmaal liet hij zijn zicht gedurende een korte poos op het glorierijke meesterwerk rusten & wendde zich er vervolgens van af. Nog steeds gebukt onder een ontsteltenis als in een metamorfose, beklom hij de trap die uitkwam op de tweepersoonsbedkamer alwaar het laken een blauwachtig gestalte deed opschimmen onder een matte maneschijf. Hij bemerkte dat de tempeest éen der blinden had losgerukt &, voor het raam staand, bestudeerde hij zijn eigen gelaat. Waarlijk, hij hàd een echte kunstenaars-kop, & 't was of de leegte zijnes wezen plaats bood aan een buitenissig verlangen naar verheffing van den geest. De contemplatie van zijn eigen weerkaatsing werd evenwel gestoord door het gewoel van een vrouwenlichaam, slechts door een iel japonnetje ontnaakt, dat in al zijn onbewustheid attentie afdwong. Het vlammetje drukte hij dood met bevochtigde duim & wijsvingeren & met zijn kostuum nog aan, lichtte hij het laken op om de slapende vrucht tegen zich aan te drukken. Nauwelijks hoorbaar mompelde zij gor-slaperig of hij de panne al had gerepareerd. En Antoon, zich inspannende om deze dwaze vraag uit zijn geheugen te schroeien, drukte een lijze zoen op haar oor een sloot daarna ook zijn gezicht.

De Vergetelheid

- 40 herfst 1999 VN&s [] III

ET geschraap van raven joeg een ætherische droom uit Antoons netvlies dat daarop werd gesard door de stralen ener wegterende herfstzon. Het door de bezwaarde najaarsdeemstering droefgeestige slaapvertrek deed hem denken aan een opgebaard bejaard lijk, een weerspiegeling van zijn eigen onvermogen om de doodspose waarin hij scheen versteend te animeren. Het laken dat bijna geheel zijn lichaam overdekt hield, geurde als meestal des ochtends naar een onfrisse slaapklefheid. Torpide keerde hij zijn hoofd naar het bewasemende venster; het andere luik bleek eveneens geopend & achter het venster tekenden berkstammen barsten in het onzichtbare glas van het uitspansel. De kaars van gister lag nog op de vensterbank wat zijn gedachten bracht op de illustere ervaring van vannacht. Een vitalistisch vooruit-zicht bebloste in een enkele toets het verschoten gelaat van het etmaal dat op hem wachtte & sterkte hem in het verzorgen van zijn toilet waarvoor vandaag langer tijd werd uitgetrokken dan op andere ochtenden. Hij koos zorgvuldig een démi-tje uit zijn spatieuze garderobe & consciëntieus bereidde hij de afwerking, zodat hij lijk een gentilhomme de trap afstapte & aankwam in de hal alwaar de geur van koffie & ordinaire sigarettes voor 't eerst die dag zijn ergernis wekten evenals de felfletse orchideeën in haar beduimelde sierpul. In de eetkamer stond een teloor & bestek gereed dat hij onbesmeurd liet, zijn aandacht ging uitsluitend uit naar het portret & zijn lugubere vocatie van vannacht.

"Staat ge weer voor uw schrijverke?" Deze vraag welke zijn vrouw en passant bij 't binnentreden van 't salon geprononceerd had uigesproken met een pauze voor dit laatste woord, blokkeerde terstond zijn strot. Rood aangelopen observeerde hij de glasweerkaatsing van het mens dat achteloos in een tweezit was neergestreken om daarop door een modemagazine te kuieren, alsof zij geen weet had van de krenking welke deze samenklanken hadden gevormd, alsof zij een boreling was, van zichzelf nog niet bewust, evenmin van de hem omringende grote mensen die een betekenis toeschreven aan het gerucht dat het op louter toevallige basis uitstiet. "Waarom is het dat gij dat vraagt?" steeg het vreemd op uit zijn stembanden & hij vreesde dat zij de weinig geslaagde

winter 1999 VN&s 🛚 III

poging om zijn gegeneerd wantrouwen weg te moffelen had doorzien. De stilte bleef, of moest het gerucht waarmee de pagina's werden omgeslagen als antwoord dienst doen. Talrijke verdachtmakingen stookten hem op: had zij misschien geen slaap meer kunnen vatten na de inslag & de behoefte aan een kop warme melk haar naar beneê gebracht waar zij hem aangetroffen had & gadegeslagen? Of had hij luidop gedroomd van dat mystiek gebeuren, waarop zojuist de schaduw was komen te vallen van haar tegenwoordigheid. Misnoegd toog hij naar zijn bureau & draaide de deur achter zich in het slot. Het vermocht in geen geval waarheid wezen dat zij lucht had gekregen van zijn opzet om het schrijverschap, voor hem het summum summorum, dat hij in zijn jeugdjaren op bescheiden wijze had ingezet te voltooien.

Gestaag verdronken deze zorgen in de compositie die hij in zijn verbeelding uitstalde als een vernuftig skelet waar zijn ziel in wonen wilde, om aldus haar eigen dood te overleven. Van vreugde ontknopt, forceerde hij de klemmende lade, spichtend naar pennedoos & cahier op welkes kaft na een weinig tijds in schoonschrift stond getiteld: 'Het Ooft.' Hij bleef even gevangen in de blijde verwachting van wat hij als een geniale geestestelg kon bewonderen nadat deze in de grootste zorgzaamheid met eigen vormgegeven inkt was grootgezoogd. Doffe klopjes plunderden evenwel zijn hallucinante aanzet & dit was ronduit vervelend, dit ogenblik was voorzeker uitgekiend. "Ik ben het," fleemde een gedempte stem vannachter de deur welke hij huidig gaarne zag vervangen door een robuuste bronzen poort. "Uiteraard zijt gij het," vloekte Antoon bij zichzelve & diep ontriefd kwam hij achter zijn schrijftafel vandaan, ongetwijfeld teneinde zich te verslikken in éen of ander wissewasje. Hij draaide de sleutel om & zwaaide de deur open met zulk een verbeten kracht dat deze met een luide klap tegen de muur sloeg & terugkaatste, zodat hij zich een weinig verwondde aan zijn linkerknokkels. Vastberaden was hij een furieuze tirade al uit zijn verbolgen strot te schroeven, toen hij het beeld opving van zijn opgeruimde echtgenote met een gulzig gevuld glas in de hand, waarvan hij de geelglanzende inhoud vrijwel onmiddellijk herkende als Elixir d'Anvers. "Dit zal u sterken," glimlachte zij & rijkte hem het glas aan met een ostentatie die meer verried dan slechts onschuld. Zijn verontwaardigde bitsigheid scheen uitwaarts te varen & ietwat bedaard nam hij het glas van haar over & bestudeerde hoe fris & luchtig zij, lijk

- 42 -

herfst 1999 VN&s 🛚 III een verlegen meid nipte aan haar eigen glas. Pas nu bedacht hij dat zij haar ongelikte dracht voor een voorwaar smaakvolle japon had omgeruild om hem deze verkwikking te faveuren waarvan hij zelf een zoopje nam, & zijn kijkzintuig zeilde verstolen langs haar aantrekkelijke contouren Een opflakkerende geflonker wist zijn attentie te strikken als in een fuik: het was een sardonyx aan een witgouden juweel welke afsteeg in haar borstsleuf, ontdekt gelaten door een scherp uitgesneden decolleté. En zij stutte met haar handpalm de elleboog waarop het drankje ruste wat haar boezemglooiing opwaarts stuwde. Waarachtig, zijn bruid bloeide nog altoos & de bloesemdampen, stoeiend, benevelde welgeurend zijnen geest waarbovenuit zijn zinnen woekerden. Zij ontnam de betoverde het brouwsel dat zij hem zonet had aangeboden, zette het op een commode & neeg haar hoofd naar 't zijne dat lijdzaam volgde. Hij was getuige van hoe zijn bast vastverstrengeld geraakte in het vrouwenlijf dat hem meetrok op de schrijftafel & de aanblik der opengevouwde cahier deed zijn ogen sluiten in een iele schaamte, wegwaarts vluchtend uit de onbezielde materie waarin zijn eigen zelf verdwaalde, afdalend in de sensitieve gelijkheid die hun beider lijven deelden...

III.

De Moord

Moonen

winter 1999 VN&S [] III

Was weder avond & Antoon begroef zijn gelaat van grieven gegroefd in ,t zijn palmen. Hij had gans de nanoen gebaad, daarmee krampachtig de smet van zijn leden trachtend af te schrobben, weigerend te erkennen dat deze eerloosheid schurfte binnenin zijn wezen, een allergische reactie op de schoffering van zijn ega. Nadat zij hem had ontvangen, verkondigde zij met een zweem van gelukzaligheid dat in haar sedert een week een kleintje rijpte, & hij had haar daarop zijn kabinet uitgekeild & haar snierend verboden om voortaan nog éenmaal voet te zetten binnenin zijn heiligdom dat zij had bevlekt in al haar onbegeesterde barbaars-heid. Dit was de wreedste tijding die dat beest ooit had kunnen uitstorten, zij droeg in haar verloederde broeikas zijn eigen kind dat zij voedde met haar vlees & lust teneinde zijn hoogverheven eer lijk een moerasharpij te verzuipen in de dieperik van haar poel; zij dorstte naar zijn hoofd. Zulk een ondaad mocht in geen geval geschieden, dit zwoer hij bij zichzelve. Huidig diende hij zichzelf te verheffen boven deze wansmakelijkheid teneinde zijn zielespieren te spannen in de kamp zijn vlees te trots-eren met het scheppen van wat zich met lotsnoodzakelijkheid opdrong. Het spinnewiel zijns geesten trok moeizaam op gang, & sponnen staag gezwinder het garen van zijn inspiratie terug & Antoon vouwde opgetogen het schrift opnieuw open om het epos te weven...

De klink draaide & voor hem daagde, spijts het uitdrukkelijke verbod, de vaalbleke verschijning van zijn echtgenote, hysterisch-tierend dat zij dit niet verdragen kon, dat zij wilde dat hij gelukkig was om het toekomstige kind dat zij hem baren zou. En hij bezag dit pantomimische schouwspel met ijzeren kijkers & redeneerde totaleer de conclusie mechanisch bewezen scheen. En in hem ontvonkte een ontmenste impetus welke vast zijn passen bracht tot bij de uitzinnige kol; zijn vingeren omklauwden haar hals, de duimen drukten haar luchtpijp toe wat het geschreeuw deed luwen & zijn gedachten keken uit naar de eeuwige geboorte die weldra zich voltrokken zou ganselijk ongestoord. Allengs tijdigde zijn wezen weer & de verslapte vod liet hij, doch de ketenen welke zijn eigen lippen onscheidbaar hadden gebonden ontklonken & het sprak in hem: hij had gepoogd door zijn aan de schoot der zinnelijkheid vastgesnoerde telg te verbrijzelen

herfst 1999

om dan eerst zijn superbe kind, als door een God gesmeed uit niets, te voorschijn te goochelen. Doch zijn bovenaardse telg was bezweken nog vorens hij werd geboren; hij was nooit levensvatbaar geweest daar hij van geen weeën wist. Zijn oogstbelovende zaad vermocht niet te vinden de beslijkte & bevoorde akkeraarde. Berouwvol greep hij naar haar lijk; Is er nog een kans? Misschien redt ze 't nog, tezamen met de vrucht, zijn vrucht. Doch de levenloosheid zijner vrouw waar zijn kind in lag begraven, verbood hem deze vermetele hoop. Hij perste haar in zijn armen als zocht hij daarmee zijn eigen levenswarmte over te dragen, maar in zijn binnenste ontschimmelde een hemeltergende horror bij 't aanzicht van de mime zijner voor altoos verloren vrouw: haar mond had zich vertrokken tot een grauwachtige grimas.

Dagen later werd hij aangetroffen in een een volstrekt zwakzinnige conditie, het onwelriekende cadaver van wat eens zijn bruid was geweest & een moeder had kunnen zijn, in een necrofiele omhelzing tegen zijn vertroebeld hart geprakt. Het laatste dat hij uitbracht was hetvolgende: "Voorwaar, de kunstenaar die de spitsen waardigt, hij en trekt zich geen eremietenpij over 't hoofd om de verzoekingen te bezweren; de kunstenaar, hij lacht om de dwaasheid van het dal..."

CHRISTOPH MOONEN

winter1999 VN&s [] III

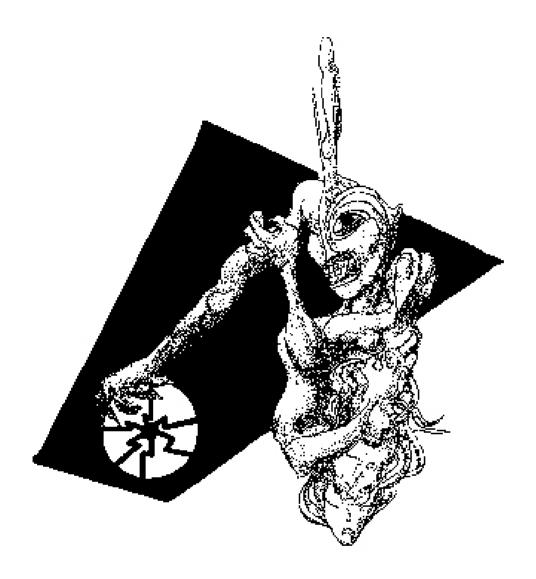

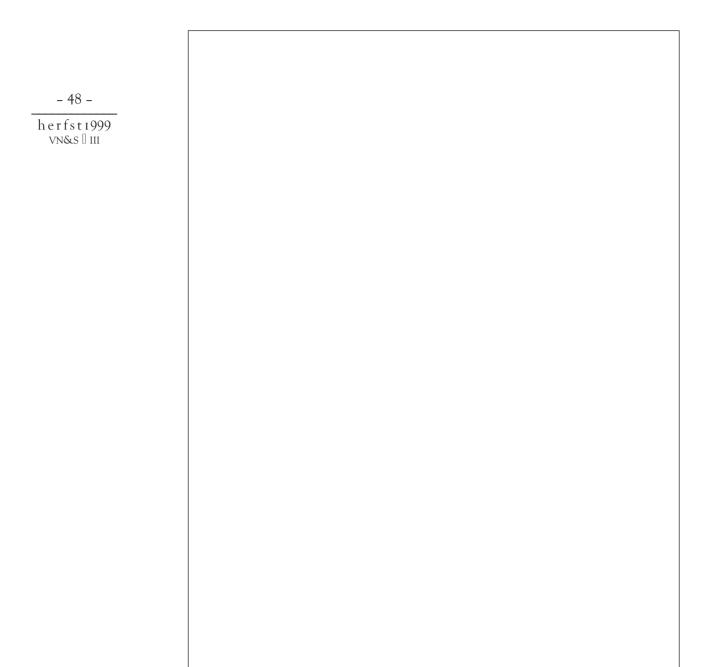
ı. Crucifix

herfst 1999 VN&s 🛚 III

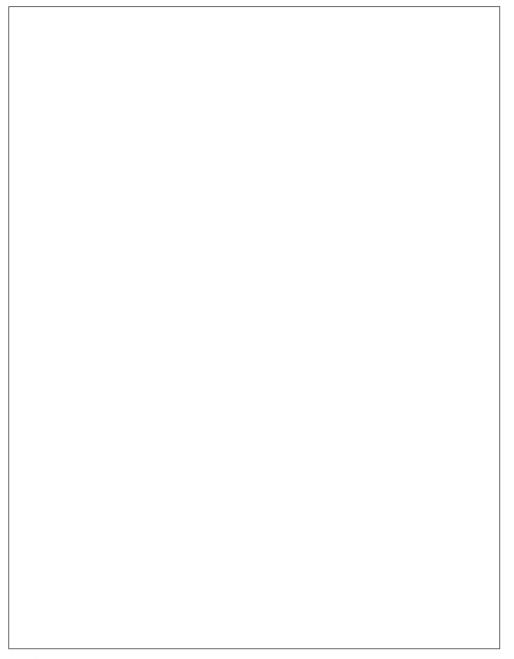

winter 1999 VN&s [] III

п. Arkham

- 49 -

winter1999 VN&s 🛚 III

ш. Afgrond

herfst1999 VN&s 🛚 III

Colya | Yellow Stone

winter1999 VN&s [] III

herfst 1999 VN&s 🛚 III

ıv. Effect

- 53 -

winter 1999 VN&s 🛭 III

INHOUD VAN HET DERDE Nummer: — wherest 1999

Opmaak van MEYDELRANCQ. De inhoud

is in orde van verschijnen:

van Colya Verleden p. 7

Dodenmasker p. 8

Rota p. 9

Waldgang p. 11

van Th. Cromhoorn De Vijand verzwolgen in de Zege p. 13

van J. Landquist Schepping der heroïsche Kunsten p. 21

van Lod. Meydelranco Savonarola p. 25

De Eenzaat p. 29

van B. Laps Slijten aan de Nacht p. 30

van J. Vrient Dichter p. 31; Cicero p. 32

Facsimile p. 33

van I. A. Dekoning Het laatste Doek p. 35

van Chr. Moonen Van gene zijde p. 36

Verloken Ooft p. 37

van Colya Abraxas p. 45

www.student.kuleuven.ac.be/~m9815293 | vns@geocities.com

De medewerkers worden verzocht hun bijdragen op schijf of met elektronische post in te zenden; uitzonderlijk worden ook uitgetijpt-gedrukte versies toegestaan. Het werk moet steeds vergezeld zijn van de naam des scheppers, diens kunstenaarsnaam & thuisadres, gedagtekend & met een veelzeggende titel benoemd. Toezending is tegelijk 't bestuur oorlof verlenen, de schriftuur een zeldzame keer in te korten of op te delen, te verbeteren waar nodig & af te drukken in 't blad. Gebeurlijke veranderingen worden voorafgaandelijk aan het verschijnen, ter goedkeuring aan de inzender toebezorgd. Elke bijdrage moet geschapen zijn door een schepper die op 't moment van scheppen de uitgave ervan in slechts Van Nu & Straks voor ogen had. Ingezonden kopij wordt niet terugbezorgd. Gelieve zich voor alle administratieve zaken te richten

Losse nummers zijn te verkrijgen bij de betere boekhandel of op schriftelijke aanvraag aan EU -1 2 \parallel 5, \mid -500, BEF \mid \parallel -26, Abonnementen zijn eveneens verkrijgbaar op schriftelijke aanvraag, aan de volgende tarieven: voor het luxe- & steunabonnement EU -86 \parallel 8, \mid -3.500, BEF \mid \parallel -185, Voor het gewoon abonnement EU -50, \mid -1.998, BEF \mid \parallel -105, Voor studenten EU -27, \mid -1.096, BEF \mid \parallel -58, Men kan intekenen voor het abonnement

Van deze uitgave werden voor de steun-abonnees uit de oplage tien luxe-exemplaren getrokken, genummerd van 1-X, dewelke werden gesigneerd door de auteurs. Waldgang op bladzijde elf werd door de kunstenaar opgehoogd.